

BÖLÜM 1

Yağmur bastırmış, sokaklar ıslak, hava karanlıktı... Yürüyordum hiç arkama bakmadan etrafı seyrederek. Uzunca bir süre yürüdüm etrafımı seyrettim. Gri paltosu ile önümden geçen o yaşlı herife bakıyordum. Bana bir bakış atmıştı anlamlı bir bakıştı bu. İçimi bir güven kaplamıştı. Yanıma geldi usulcana ve bana “üşüyor musun delikanlı” dedi. Ben ıslaklığında verdiği soğukla “evet” diye cevap vermiştim. Gri paltosunu ve siyah şapkasını bana uzatarak bunlar sende kalsın dedi ve ben giyene kadar ortadan kayboldu...

İçimde değişik bir duygu, insanların arasında yardım eden güvenilir kişilerin olduğu mutluluk vardı. Ara sokaklardan yürüyerek her zaman kaldığım parka gidiyordum. Kendimi bir anda kargaşanın ortasında buldum. Silah sesleri, polisler, zırhlı araçlar... Üzerime üç polis atıldı ve beni yere yatırarak hırpalamaya başladılar. Ne olduğunu bilmiyordum bildiğim tek şey yolunda gitmeyen bazı şeyler vardı. Ben karşı koymaya çalıştığım için kafama darbe almış ve bayılmıştım. Uyandığımda küçük karanlık bir odadaydım. Koltuğa bağlanmış bir şekilde oturuyordum. Etrafımda dev gibi beş kişi duruyordu. Bunlardan ikisi kirli sakallı biri bıyıklı ve diğerleri esmer korkunç insanlardı. Bana cinayeti neden işlediğimi sordular. Benim olup bitenden haberim yoktu sadece yatmaya gelmişim bakkalın köşesindeki parka. Daha sonra anladım ki bana kıyafetlerini veren yaşlı herif bir katildi ve kendini saklamak için kıyafetlerini bana verip suçu bana yıkmıştı. Fakat benim bunu ispatlayacak bir kanıtım yoktu. Sorguda beni konuşturmak isteyen polisler hep aynı şeyi söyledim “Ben yapmadım”. Tabiki bana inanmadılar copladılar, elektrik verdiler, bacağımdan sallandırdılar... İşkencelerden kurtulmak için yalan söylemek zorunda kaldım ve cinayeti üstlendim. Mahkemeye çıkarıldım tutuklu olarak yargılandım ve ceza evine gönderildim. Ceza evine girişimde içerdeki çılgınlıkları yankılanmaları duydum ve bir anda içim ürperdi. Ve o sırada aklıma şu soru geldi “Ne yapmıştım ben?”

Hapishanedeki ikinci günümdü... Sabah kapıdan gelen patırtıyla uyandım. Kapıyı joplayan gardiyanları gördüm. Bana kalkmamı ve bahçeye çıkmamı söylediler. Apar topar üstümü giyip bahçeye çıktım. Gördüğüm manzara karşısında yıkıldım. Üstü çıplak 7-8 kişi vardı bahçede. Hepsi korkudan tir tir titriyordu. Benide yanlarına aldılar. Üstümü çıkarmaya çalıştılar karşı koymaya çalıştığımda güzellene dövdüler ve sonunda kazandılar. Yan yana dizdiler bizi sıraya ve hortum ile üstümüze buz gibi soğuk su fışkırtmaya başladılar. Su çok soğuktu içeri girdiğimde parmaklarımın bir daha kapanmayacağını düşünüyordum adeta taş gibi olup kalmışlardı. Aklımda anlamsız sorular vardı. İşlemediğim bir suç için neden bunlar ? Benim suçum neydi ? Sonsuz merhamet sahibi olan Tanrı'nın bir bana mı merhameti yoktu ?

BÖLÜM 2

Aradan bir hafta geçmişti. Orada çok da esmer olmayan Bay Franklin ile tanışmıştım. Onun hikayesi benden çok farklıydı. Karısını başka bir adamla basmıştı ve gözünü kırpmadan ikisinide öldürmüştü. Kendi hikayemi anlattığımda ise bana inanmamıştı. Daha sonra bana inandığını hissettim. Bana biraz hapishane hakkında bahsetti ve buranın korkunç bir yer olduğunu söyledi. Odama çekilmemi ve gerekmedikçe odamdan çıkmamam gerektiği konusunda beni uyardı.

Hapishanede geçirdiğim günlerden bir gün ciyak ciyak sesler geldiğini duydum. Camdan baktığımda yan koğuşdaki Bay Russel 'ın dışarıda tırnakları bir pense ile çekiliyordu. Acı içinde avazı çıktığıınca bağıyor yardım istiyordu. Tırnakları çekildikten sonra ellerini ve ayaklarını sargı bezi ile bağlayıp koğuşuna bırakmışlardı. Ben daha yeni olduğum için bana çok fazla işkence yapılmıyordu ta ki o lanet gün gelene kadar...

Odamda rutubetli soğuk yerde uzanırken kapı açıldı ve iki gardiyan yanıma yaklaştı. Ellerinde köpek dıkkısı vardı ve bana zorla yedirmek istediler. Ne kadar karşı koymaya çalışsamda başaramadım. Günlerce kusdum... Zaten doğru dürüst yemek verdikleride yoktu yemekde yiyemez oldum.

Günlerim çabuk geçiyordu. Hapishaneden çıkmama sayılı günler kalmıştı. İlk girdiğim zaman birdaha özgür olamayacağım gelmişti aklıma. Ama aklımda halen bazı sorular vardı “Hapishaneden ayrıldığımda nerede kalacaktım ?” “Bundan sonra ne yapacaktım?” Hiçbir fikrim yoktu, sadece istediğim ÖZGÜRLÜK’tü! Hapishanede geçirdiğim günleri hayatım boyunca unutamayacaktım. Bağırışlar, çığlıklar, yakarışlar...

Beklediğim son gün gelmişti. Bu gün özgür olacaktım. Hayatımın en mutlu anlarımdan birini yaşıyordum. Bavulumu hazırlamış, eski püskü kıyafetlerimi giymiş gardiyanın çağırmasını bekliyordum. Gardiyan yaklaştı ve “Cole gitme vaktin geldi” dedi. Apar topar hızla hareket ederek koşu terk ettim. Dışarı çıktığımda kendimi küçük bir çocuğun lunaparkta serbest bırakılması gibi mutlu ve özgür hissediyordum. Ama halen bazı sorunlarım vardı. Yatacak bir yer, yiyecek bir yemek...

Biraz dolaştıktan sonra eski bir kafe de “Eleman aranıyor” yazıyordu. İçeri girdim ve orada çalışmak istediğimi söyledim. Sahibi orta yaşlarda bir adamdı. Üstümdekilere acıyarak bakarak beni işe aldı. Yatacak yerimin olmadığını söylemiştim ona o ise bana arka tarafta mutfak bölümünün yanındaki küçük odada kalabileceğimi söylemişti. Bir anda dünyanın en mutlu insanı hissettim kendimi. Hemen işe başlamıştım. Getir götür işleri, etrafı toparlamak ve temizlemek işiyle uğraşıyordum. Karın tokluğuna çalışıyordum fakat yatacak bir yer yiyecek bir yemeğim olmuştı.

BÖLÜM 3

Ertesi gün erkenden kalkıp işimin başına geçtim. Masaları diziyor, etrafı düzeltiyordum. İçeri bir hanımefendi girmişti. 18 – 19 yaşlarında gösteriyordu. Benim kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Güzelliği etrafı aydınlatıyordu. Yanıma gelerek bir adres sordu bana. Elim ayağım zangır zangır titriyordu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Adresi tarif edememiştim ona çünkü etrafı çok iyi bilmiyordum. Yardımına kafe sahibi yetişmişti ve beni bu dertten kurtarmıştı. Hanımefendi kafe den çıktıktan sonra kafe sahibine gidip bu gün izin almak istediğimi söyledim. Beni kırmadı ne düşündüğümü anlamış gibi gözüktüyordu. Hanımefendinin peşine takılıp gizliden gizliye onu takip ediyordum. Fakat hesaplamadığım bir şey vardı. Bir anda arkasını döndü ve göz göze geldik. Ne yapacağımı bilmiyordum elim ayağım birbirine dolanmıştı. Bana sadece baktı ve gülümsedi. Yoluna devam ediyordu yavaş adımlarla. İçimde cesaret fırtınaları kopuyordu. 20 yaşındaydım ve o zamana kadar hiçbir kızla konuşmamıştım. Bir anda kendimi hanımefendinin karşısında buldum. Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordum. Ona sadece “Tanışabilir miyiz hanımefendi?” diyebildim. Benim teklifime olumsuz yanıt vermedi. Bana telefon numarasını bir kağıda yazıp uzattı. Ben mutluluğun etkisiyle kafeye nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Fakat mutluluğum uzun sürmemişti. Hanımefendi bana telefon numarasını vermişti fakat benim bir telefonum yoktu. Zaten karın tokluğuna çalışıyordum telefon alacak parayı nereden nasıl bulacaktım?

Uzun uzun düşünürken içeri kafe sahibi Madison içeri girmişti ve benim durgunluğumu fark etmişti. “Yanıma yaklaştı ve bir sorununmu var ?” delikanlı dedi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha önce hiç bu kadar karmaşık duygular içinde olmamıştım. Kimseden sevgi görmemiştim. Sokaklarda insanların benden kaçışı ve uzak duruşu geliyordu aklıma. By Madison’a anlatmaya karar vermiştim. Başımdan geçen olayı anlattım. Bana hiçbir şey demeden odadan yavaşça çıktı. Ben günün verdiği yorgunlukla uyumaya çalışıyordum...

BÖLÜM 4

Ertesi gün neyle karşılaşabileceğimden habersiz bir şekilde uyandım. Uyandıgımda karnımın üstünde ufak bir ağırlık hissediyordum. Kafamı kaldırdım ve karnıma doğru gözlerim kayıyordu. Ufak bir kutuydu bu. Ama sıradan bir kutu değildi. Bu bir telefon kutusuydu! Hemen kutuyu açmaya başladım içindeki telefon teknoloji harikası değildi fakat bir telefonum olduğu için çok mutluydum. Ama merak ettiğim bir şey vardı. Bu telefon buraya nasıl gelmişti? Odamın kapısı aralandı ve By Madison yanıma yaklaştı. Bana “Hediyeyle çoktan tanışmışsınız” dedi. O an anladımki By Madison gerçek bir dosttu. Ona ne kadar minnettar olsam azdır. Hemen kalkıp elbiselerimi giydim. O kadar heyecanlıydımki pantolonumu ters giymiştim. Çıkarıp tekrar giymek beni yormuştu. İşime koyuldum. Yüzümde adeta güller açıyordu. By Madison beni daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiş olmalıydı yüz ifadesine bakıldığında.

Ama benim tek düşüncem vardı öğle paydosu. Öğle paydosu gelse hanımefendiyi arayabilsem! Kendimi o kadar işe kaptırılmışımki öğle arasının nasıl geldiğini anlayamadım. Hemen telefonuma sarıldım ve yazılan numaraları tuşlamaya başladım. 125-364-247 hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak sayılardı bunlar. Telefon çalıyordu. Telefon açıldığında “Alo, kiminle görüşüyorum?” dedi hanımefendi. Benim dilim tutulmuştu sanki. Birkaç kere tekrarladıktan sonra kendime geldim ve “Ben Cole, bana numaranızı vermişsiniz hatırladınız mı?” dedim. Evet diye yanıtlamıştı hanımefendi. Adını çok merak ettiğimi söyledim ve bana verdiği yanıt “Sarah, adım Sarah” dedi. Onunla konuşmak istediğimi söyledim teklifimi nazikçe kabul etti. Yarın çalıştığım kafe de buluşmak için sözleştik. Konuşmamız burada bitmişti. Bende garip duygular vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hemen By Madison’a gidip konuştuklarımızı anlattım bana gülümsedi ve “Çok doğru bir karar” dedi sadece. Odama gittim ve hemen yatağıma girdim. Sadece yarın olmasını sabırsızlıkla bekliyordum.

Uyandıgımda yine hiçbir şeyden haberim yoktu. Yanımda bir buket gül ve mavi bir ceketle pantolon duruyordu. Yine yapmıştı yapacağını By Madison. Kendisine nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyordum. Son hazırlıklarımı yapıyordum. Etrafı temizledim, düzenledim. Çok güzel bir masa hazırlamıştım. Ve beklemeye başladım. Kafenin her kapısı açıldığında içimde birşeyler uçuşuyordu, heyecan bastırıyordu. Kafamı çevirmiştim arkama bakıyordum eksik veya yanlış bir şey varmı kontrol ediyordum. Herşey yolundaydı kafamı çevirdim ve karşımda oturuyordu! Ne yapacağımı hiç bilmiyordum elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Hemen hoş geldin diyerek bir giriş yaptım. Biraz konuştuk. Duygularımdan bahsedemedim. Konuşmanın sonunda kırmızı bir gül uzattım hanımefendiyeye ilk başta almak istemedi. Fakat daha sonra hoşuna gitti ve gülü kibarca alıp teşekkür etti. Kendimi çok mutlu ve cesaretli hissediyordum... Kafamı yastığıma koyup olup bitenleri düşünüyordum. Acaba neden sadece bir gül verdiğimi anlamış mıdır? O gülün kendisi gibi özel ve eşinin bulunmadığını düşünmüş müdür? Aklımda anlamsız sorular...

BÖLÜM 5

Sabah saat 4 sularıydı. İşime dönmüş mutlu bir şekilde çalışıyordum. İçimden yeni gün yeni maceralar diyordum. Dediğim gibide oldu. By Madison gelmişti. Kafeyi temizlememde bana yardımcı oluyordu. İlk müşterilerimiz geldi ve sabah kahvesi içtiler. O gün çok iş yapamıyorduk By Madison sinirlenmişti ve kafeyi kapatmıştı. Ben telefonuma sarılıp Sarah’ı aramaya koyulmuşum. Telefon çalıyordu. Açıldı ve “Merhaba” dedi. Bende karşılık verdim. Onunla yeniden konuşmak istediğimi söyledim fakat bana yüz yüze konuşmanın iyi bir fikir olmadığını söyledi. Neden diyebildim sadece NEDEN? Başkasının olduğunu söyledi. Yıkılmıştım, kendimi çok ama çok kötü hissediyordum. Ama vaz geçmemiştim, geçmeyecektimde... Tekrar sordum “Seninle konuşmak istiyorum, en azından

duygularımı söylemek istiyorum” dedim. Bana “ Değişen bir şey olmayacağını söyledi”. “Ya değiştirirsem?” dedim. Telefonu üstüme kapattı.

İçim burkuk bir şekilde sokaklarda geziyordum. Kalbim adeta acı çekiyordu... Neden? Neden? Neden olmuyor diyordum kendime. Herşey paramıydı? Yoksa çirkinlikmi? Bir okulun önünden geçiyordum. Basketbol oynayan gençleri seyreden bir kalabalık gördüm. Belki bende gidersem sinirlerim yatıştır diye düşündüm. Kalabalığın arasından izlemeye başladım. Bir de ne göreyim karşımda duruyordu. Yanında orta boylarda gözlüklü biri vardı. Elini Sarah’ın omuzuna koymuştu. Adeta sinirden çılgına dönmüştüm. Koşarak yanına gittim ve kavga etmeye başladım. Etrafdakiler gözlüklüyü elimden zor aldı. Burnunu dağıtmıştı o öfkeyle...

BÖLÜM 6

Hırpalamanında vermiş olduğu yorgunlukla ufak adımlarla kafeye ilerliyordum. Kafe halen kapalıydı. Kapının önünde oturup sakinleşmeye çalışıyordum. Bay Madison kafeye doğru geliyordu. Yaklaştı ve kapının kilidini açmakla uğraşıyordu. Kapıyı açtı ve içeri doğru ilerledi peşinden gittim ve odama girdim. Bir zaman sonra kapı tıklatıldı ve Bay Madison kapıyı sessizce açtı kafasını uzatarak "bir sorunun mu var ?" dedi. Kendimi iyi hissetmediğim için "yalnız kalsam daha iyi olacak" dedim. Gözlerimi kapadım ve uykuya daldım. Sabah uyandığımda kendime ait herşeyi topladım ve Bay Madison'a ufak bir mektup bıraktım. Mektupta şunlar yazılıydı;

"Bay Madison benim için yaptıklarının bedelini ödeyemem. Sen gerçek bir dost, gerçek bir arkadaşısın. Yaptıkların için sana teşekkür ederim fakat kafeden ayrılmam gerekiyor. Nereye gideceğim ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yok. Kendine iyi bak..."

Kafenin kapısından çıktığımda sokakta, köşe başlarında, parklarda kaldığım günlerim geldi aklıma. Soğukta titrediğim, tek arkadaşımın "Rex" adındaki bir köpek olduğu günler... Yürüdüm ufak adımlarla düşünceler içinde. Etrafımı süzüyordum buralar bana tanıdık değildi çünkü kaldığım parktan çok uzaklaşmıştım. Kendi karanlığında kaybolmuşum adeta. Yüzümde bir ıslaklık hissederek uyandım. Yerde baygın olarak yatıyordum,yüzümü yıkayan o yaşlı adama bakmaya çalışırken. Ne olduğunu sordum yaşlı adama. Yürürken bir anda bayıldığımı söyledi. Beni yerden kaldırdı ve bir bankın üstüne oturttu. Kendisi bakımlı, sık görümlü biriydi. Biraz sohbet ettik. Bana ne işle meşgul olduğumu sormuştu. Bir kafede çalıştığımı fakat oradan ayrıldığımı söyledim. Hapishane mevzusundan hiç bahsetmiyordum, en azından şimdilik.

BÖLÜM 7

Düşünceli bir şekilde yüzüme bakıyordu yaşlı adam. Acıyordu sanki bana. Bu beni rahatsız ediyordu. İnsanların bana acıyarak bakması...Bana bir şey söyleyeceğini sezmiştim. Hafif bir tebessümle “Yarın akşamki düzenleyeceğimiz baloda garsonluk yapabilir misin?” dedi. Bu soruyu sormasının sebebi kafede çalışmış olmamdı herhalde. Biraz sessizlik oldu. Kafamı yere çevirmiş düşünüyordum... Kabul etmeliydim? Tabi ki etmeliydim. Parasız, pulsuz sokaklarda ne yapacaktım ki ? Ama bir yalan uydurmalıyım. Gerçekçi bir yalan... Kafamı hafifçe kaldırdım ve “Kabul etmeyi isterdim fakat evim buradan uzakta. Yarın evimden buraya gelemem” dedim. İstedğim cevabı almayı bekliyordum. Her şey kafamda tasarladığım gibi mi gidecekti yoksa ? Öylede oldu. Döndü ve “Bir günlük misafirimiz olmaya ne dersin? konağımızda misafir bölümünde kalabilirsin” dedi. İstedğim cevap buydu. Yalan söylemeyi hiç ama hiç sevmezdim. Ama buna mecburdum.Her şey tamamdı fakat halen bir sorun vardı. İsimlerimizi bilmiyorduk. İsmi rica ettiğimde “Adım Harrison” dedi. “Bende Cole” dedim ve memnun olduğumu söyledim.

Lüks bir otomobile yaklaşıyorduk. Daha önce hiç bu kadar lüks ve bakımlı bir otomobil görmemiştim. Siyah uzun bir otomobildi. Aynaları siyah film ile kaplıydı, özel makam aracı gibiydi adeta. Oradan geçenleri büyülüyordu... Yaklaştığımızda bizi uzun devasa bir adam karşıladı. Siyah takım elbisesi, ince gözlükleri vardı. Bay Harrison'un şoförü olmalıydı. Otomobilin kapılarını açtı ve otomobile bindik. Yolculuk yaparken kimse konuşmuyordu. Şoför aynadan bana sert sert bakıyordu...

Yüksek hızla ilerliyorduk. Bana göre olduğundan daha hızlıydık. Şoför bana aynadan tekrar bir bakış attı. O sırada karşıdan bir kamyonet hızla üstümüze geliyordu. Şoför son bir hamle ile kıl payı kurtarmıştı bizi kazadan. Bay Harrison'un moreli bozulmuştu bir anda. Sinirlenmişti sanki. Ortamı yumuşatmak için birşeyler söylemeliydim. "Nereye gidiyoruz Bay Harrison?" dedim. Göz ucuyla bakarak "Sabırsızlanma evlat" dedi. İçimde hafif bir korku vardı. Tanımadığım bir adam ile bilmediğim bir yere gidiyordum.

Yolculuk yaparken etrafı seyrediyordum. Geniş gövdeli ağaçların altında oturup piknik yapan insanlara bakıyordum.